

Уява

Дві пам'яті має людина,
Одна - поточна, в ній живем
Як особистість, в ній частина
Того, що ми берем й даєм,

В якому лиш душі є місце,
Для особистості ж – нема.
Індивідуальність має крісло
З всім там в єднанні, й зокрема,

І в музиці, і на картині,
І в інших багатьох місцях,
Та лише в світлих! В тьмі повинні
Жити брутальність, гріх і жах,

У тім у всім, вже ми не як люди,
Людини в тім у всім нема!
Христопродавці в тім, й іуди,
Пам'ять душі й шукать дарма

В життях майбутніх, й все світліших,
Хоч лиш й п'ятьма вся навкруги.
Чим накопичень ліпших більше
В душі, - тим зліші й вороги,

Тому усі ми й маєм знати:
Якщо уява в нас росте,
І буде до добра зростати -
То в тім всім нас душа й веде,

Якщо ж все навпаки буває -
То пам'яті душі й нема,
Бо особистість забиває,

У кожному житті земному,
Та і в надземних всіх життях,
Але у Світі лиш Тонкому,
В Світі Вогню – Найвищий дах,

І пам'ять індивідуальна
Живе у нас лише в душі,
Вона в уяві вся, й реальна,
В Красі і в Радості, й в вірші,

В тій пам'яті - душі і серця
Немає, і не може быть,
В тім – особистість. Бузувірства
Лиш нищать все і всіх, й ростуть

В таких. Й щоб нам не стать такими -
У всіх життях треба ж збирать
Те все, лиш що душа в нас прийме,
Щоб потім нам в уяві й дать

Бо знають, що вже не здолають
Ту особистість, Світло ж в ній,
Тому й звіріють, і волають,
Та у душі ж вже є путь свій!

То значить - ми те все зібрали
У попередніх всіх життях,
А все ганебне - відкидали
В тих особистостях, як жах.

Все - лиш невігластво й пітьма.

В них й пам'ять буде вся ганебна,
Те все вже не візьме душа,
Та й повертатись з тим даремно,
Нема й уяви, й поспішать.

Така ж до прірви особистість
Збирає все не те, й не так,
То стати може вже, як пристрій,
Бо та людина – неборак.

Щоб з цим всім добре розібратись,
І жити всім, як люди нам,
То Вчення в спадщині старатись
Все взять, знайти нам, бо лиш там

Дали нам Реріхи від Бога
Всю спадщину, й свою дали,
Передусім в ній - Агні Йога,
І інше все, щоб ми жили.

Микола Іващенко, Київ, 04. 03. 2018 р.